

Sygn. akt I CSK 3999/22

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Załucki

w sprawie z powództwa D. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
przeciwko H. spółce akcyjnej w S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 stycznia 2023 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie

z dnia 10 lutego 2022 r., sygn. akt I AGa 76/21,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Powód D. sp. z o.o. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z 10 lutego 2022 r., którym oddalono jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z 4 marca 2021 r., oddalającego powództwo przeciwko H. S.A. w S. o zapłatę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności

w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Powód uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem następującego zagadnienia prawnego: czy sąd drugiej instancji może rozstrzygnąć sprawę merytorycznie w sytuacji, kiedy sąd pierwszej instancji wydał wyrok identyczny w stosunku do wyroku uchylonego wcześniej przez sąd drugiej instancji na skutek nierozpoznania istoty sprawy.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał już, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, musi mieć charakter ściśle jurydyczny, powstały na tle konkretnego przepisu prawa. Nie może ono odnosić się do subiektywnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, ani mieć charakteru kazuistycznego i służyć tylko uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia (zob. np. postanowienie SN z 17 listopada 2022 r., I CSK 4128/22; z 22 sierpnia 2022 r., I CSK 588/22 oraz z 27 maja 2022 r., I CSK 1229/22).

Zagadnienie przedstawione przez skarżącego nie spełnia powyższych wymagań. Przede wszystkim nie odpowiada stanowi prawnemu i faktycznemu sprawy. Wyrok Sądu Rejonowego z 15 stycznia 2019 r. został uchylony ze względu na to, że sąd pierwszej instancji zaniechał obowiązku ustalenia treści badanego zobowiązania, konkretnie w zakresie obowiązku udostępnienia danych oraz sposobu faktycznej realizacji tego udostępniania po wygaśnięciu umowy. Dopiero bowiem po ustaleniu treści tego ewentualnego obowiązku oraz ustalenia, czy do udostępniania danych faktycznie dochodziło, sąd mógłby prowadzić postępowanie dotyczące zasadności roszczeń powoda co do wysokości, w tym przeprowadzać dowody m.in. z opinii biegłego. Na skutek ponownego zbadania sprawy Sąd Rejonowy ustalił jednak, że w umowie łączącej strony nie zawarto precyzyjnych

postanowień dotyczących sposobu przechowywania danych i korzystania z nich w okresie wymaganym przepisami prawa, a także że po ustaniu umowy pozwany korzystał z bazy danych tylko raz, jednak w okresie nieobjętym żądaniem pozwu. Nie istniała podstawa zobowiązująca powoda do dalszego umożliwiania wglądu do bazy danych pozwanemu, pozwany też nie formułował tego rodzaju żądań. Powód zaś nie domagał się opłaty za jednorazowe korzystanie z bazy, do którego doszło w 2013 r. Na podstawie dokonanych ustaleń, Sąd pierwszej instancji przyjął więc, że w sprawie nie doszło do bezumownego korzystania z danych oferowanych przez powoda. W konsekwencji zaniechał dokonywania oceny jego roszczeń co do wysokości. Sąd Okręgowy zaś, rozpoznając sprawę w drugiej instancji dokonał częściowo odmiennej oceny stanu prawnego sprawy niż uczynił to sąd pierwszej instancji. Mieści się to jednak w przyjętym w Polsce modelu apelacji pełnej, w myśl którego sąd odwoławczy bada sprawę powtórnie, od nowa, może przy tym dokonywać uzupełnień w zakresie zgromadzonego materiału dowodowego.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.